

[Elmquist.]

For Skibsfarten gælder det derimod omvendt, at den mere og mere gennem sine „protection clubs“, Nordisk Skibsrederforening, Danske Rederes Retsværn, Danske Sejlskibsreders protection club, og hvad de nu hedder, gennem disse Klubbers Agenter i Udlandet skaffer sig den Hjælp, Skibene trænger til, saaledes at Konsulaterne ikke nær bruges i samme Udstrækning som tidligere.

Det maa derfor, som jeg før udtalte, med Rette føles som en Uretfærdighed, at der til Konsulatvæsenet, som mere og mere er blevet en Hjælp ogsaa for alle andre Erhverv, skal betales Afgift af Skibsfarten alene. Det har da ogsaa, saaledes som det blev omtalt af den højtærede Minister, været et længe næret Ønske fra Skibsfartens Side — og, som det vil fremgaa af det, jeg her har fremført, et berettiget Ønske — at blive befriet for denne Afgift, et Ønske, som den højtærede Minister hermed har efterkommet, og et Ønske, som jeg ikke kan tænke mig andet end, at alle Partier vil finde det rigtigt og retfærdigt bliver opfyldt.

Jeg skal yderligere bemærke, at for Ophævelsen taler ogsaa, at det udtrykkelig fra Lovgivningsmagts Side ved Behandlingen af Forslaget til Loven af 10. Marts 1905 blev fremhævet, at Loven kun skulde betragtes som en rent foreløbig Foranstaltning. Man var altsaa allerede i 1905 enig om, at det var en urimelig Særafgift, man her fortsat lagde paa Skibsfarten.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg gaar ud fra, at det ikke er Hensigten i større Udstrækning at fastsætte Gebyrer for de Forretninger, som Konsulaterne hidtil har udført gratis for Skibene, naar denne Ophævelse af Konsulatafgiften er gennemført. Anledningen til, at jeg fremsætter denne Udtalelse, er, at det i Bemærkningerne til Lovforslaget udtales

„at Udenrigsministeriet, der i øvrigt ikke har fundet noget at erindre mod Konsulatafgiftens Ophævelse, har forbeholdt sig, i det Omfang det skønnes fornødent, at fastsætte et mindre Gebyr for forskellige af de i Afgiftsreglementet for Udenrigstjenesten af 1. Juni 1921 § 1 omhandlede Forretninger, Søfarten vedrørende, for hvilke man, saa længe Konsulatafgiften har paahvilet Skibsfarten som en særlig Byrde, ikke har villet foreskrive noget Gebyr.“

I det Afgiftsreglement, der her henvises til, er der for en Række Tjenester, der ydes Ski-

bene, fastsat visse Gebyrer. Jeg skal nævne som Eksempler: Overværelse af Søforklaring, Optagelse af Søforklaring eller Søforhør, Afgivelse af Erklæring angaaende Optagelse af Bodmerilaan og forskellig anden Assistance, der fra Konsulaternes Side ydes Skibene. Derimod er der for en Række andre Tjenesters Vedkommende i dette Afgiftsreglement udtrykkeligt bemærket, at disse ydes, uden at der betales Gebyr derfor. Jeg skal nævne som Eksempler herpaa Paa-tegning paa Nationalitet- og Registrerings-certifikater, Paamonstring eller Afmønstring af Søfolk, Modtagelse af Anmeldelse om Søfolks Rømning og forskellig anden Assistance, som f. Eks. Modtagelse og Fremsendelse af Søfolks Sparepenge og Alimenterationsbidrag samt afdøde Søfolks Hyre o. s. v. Det er saaledes udtrykkelig sagt, at for disse Tjenester ydes der ikke nogen Betaling, og det er altsaa overfor disse, at Udenrigsministeriet i Bemærkningerne til Lovforslaget har taget Forbehold.

Jeg gaar imidlertid ud fra, at der ikke i dette Forbehold ligger, at der i større Udstrækning vil blive Tale om fremtidig at kræve Afgifter for de hidtil gratis Forretninger, idet det naturligvis ikke kan være Meningen, at tage igen med den anden Haand, hvad man har givet med den ene gennem Ophævelse af Konsulatafgiften. Med andre Ord, jeg forstaaer det saaledes, at det kun er for enkelte af disse hidtil gratis Tjenester, at Udenrigsministeriet kan tænke sig fremtidig at opkræve et mindre Gebyr, nemlig saadanne Tjenester, der maa ligestilles med Tjenester, som man af andre Erhverv kræver Betaling for, naar de ydes af Konsulaterne rundt omkring i Verden.

Med lige saa stor Glæde hilser jeg den anden Del af den højtærede Handelsministers Lovforslag, den Del, der gaar ud paa, til Navigatorers praktiske Uddannelse, af ethvert registreringspligtigt dansk Skib over 100 Register Tons brutto, der benytter Maskinkraft som Hovedfremdrivningsmiddel, at afkræve til Statskassen en fast, halvårlig Afgift af 8 Ø. pr. Register Ton netto. Det er altsaa kun af de maskindrevne Skibe, Dampskibe og Motorskibe, man vil kræve denne Afgift, og ikke af Sejlskibe eller af Sejlskibe med Hjælpemotor.

Der er, tror jeg, man kan sige, indenfor alle i Skibsfarten interesserede Kredse saa godt som almindelig Enighed om, at den sejlskibsmæssige Uddannelse er af ganske overordentlig stor Betydning for Uddannelsen af dygtige Dæksofficerer. Ganske samme Opfattelse har man ogsaa